

II. ÉSZAK – BÁNSÁG

CSÓKA / Čoka /

Tudomásunk van arról, hogy a HIPO-ba ebből a községből néhányan jelentkeztek, főleg anyagi okokból, akikkel szemben a lakosság meglehetősen ellenszenvvel viselkedett. Különböző helyeken teljesítettek szolgálatot. Csókán egyébként az ottani Léderer-féle birtokon úgyszólván az egész háború idején egy 200 – 300 létszámú gyűjtőtábor működött, ahol a német megszállók által megbízhatatlan személyeket, többségükben szerb nemzetiségű polgárokat tartottak fogva a Bánság területéről.

Ezen a birtokon a háború alatt mezőgazdasági munkákat végeztek. Magát megnevezni nem akaró visszaemlékező szerint, a tábor őrzésére kb. 20 helybeli magyart alkalmaztak, akik annak fejében meghatározott bért is kaptak. A segédrendőröknél tehát elsősorban megélhetési szempontok domináltak. Úgy határoztak, hogy a foglyokat fegyveresen őrzik. Parancsnokuk egy Tábori nevezetű egyén volt, aki még a felszabadulás előtt elmenekült. Az örök nem tartoztak a HIPO kötelékébe, és kizárólag csak helyi szolgálatot teljesítettek. A felszabadulás után az örök, parancsnokuk kivételével, a helyükön maradtak. Bizonyára azt gondolták, a foglyok iránt nem viseltettek úgy, hogy az életükkel kell fizetni, vagy talán a győztesek nagylelkűségében bíztak. Sőt, bizonyára bizalmuk lehetett a foglyok vallomásaiban is. Sajnos, ezt már utólag nem tudjuk megállapítani. Szomorú valóság azonban, hogy az említett nyilatkozatot tevő visszaemlékezése szerint az örök közül 15 – 16-ot agyonvertek, csak Breznikai József táborőrnek kegyelmeztek meg, aki mindezeket később elmesélte, és az ő elbeszélése alapján adták a nyilatkozatot e sorok írójának. [9] A kivégzettek közül csak Korponai József nevére emlékezett,

akinek holttá nyilvánítására vonatkozólag a törökkanizsai járásbíróság a határozatot 1955-ben meg is jelentette a szövetségi hivatalos lapban. A községi bíróságon a következő évtizedekben Korponain kívül még 9 személyt nyilvánították holttá. Eszerint:

1. – Korponai György, Csókán született 1883. április 9-én, apja István, anyja Viktória. 1944-ben eltűnt.
2. – Szűcs Ferenc, Csókán született 1924-ben, apja Ferenc. 1944-ben eltűnt.
3. – Latyák András, Csókán született 1898. október 2-án, apja Mihály. 1944-ben eltűnt.
4. – Jánosi Péter Csókáról, 1944-ben eltűnt.
5. – Teleki Rozália, Csókán született 1892 november 23-án, apja László. 1944-ben eltűnt.
6. – Berkovics József, Csókán született, 1889. november 18-án, apja Márton. 1944 októberében eltűnt.
7. – Jurcsák István Csókáról, 1944-ben eltűnt.
8. – Borbély Péter, Csókán született 1901. április 18-án, apja Pál. Eltűnt 1944-ben.
9. – Barta Pál, Csókán született 1920 május 9-én, apja György. Eltűnt 1944-ben.

Az agyonverték hulláit a dögtemetőben földelték el. Az emlékező úgy tudja, hogy még másokat is kivégeztek, elsősorban a háború idején.

TÖRÖKKANIZSA / Novi Kneževac /

A törökkanizsai megtorlásokról Matuska Márton könyvében, egy magát megnevezni nem akaró tanút is megszólaltatott. Ő elmondta, édes-
apja volt az egyedüli, akinek sikerült megmenekülnie a tömeges kivég-
zésből. A nyilatkozatból kivehető, hogy az úgynevezett felszabadulás
után Törökkanizsán is összeszedtek egy csoport férfit, és jó ideig a
községházán tartották őket. Egy ideig a hozzátartozók meglátogathatták a
foglyokat, élelmet és ruhaneműt is átadhattak számukra. Egyik éjjel
azután az egész csoportot kettesével összekötözve hiányos öltözékben,
ahogyan a tanú megemlíti, ingben-gatyában fegyveres kísérettel kive-

zették az ún. “Borjújárásra”, ahol legyilkolták őket. Apjának a sortűzben csak a fülét érte a golyó, majd elvetette magát, és mozdulatlan maradt. A kivégzők, akik utólag lövöldöztek azokra is, akik még mozogtak, őreá nem figyeltek fel. Mivel a hullákat föltehetőleg nem földelték el azonnal, a nyilatkozó apjának sikerült elmenekülnie. Hónapokig rejtőzködött, végül mégis elfogták, egy hónapig fogva tartották, majd szabadon engedték. Ez már 1945 nyarán történt és ezután többé semmilyen bántódása nem volt. [10] A példát azért mondtuk el kissé részletesebben, mert ez is bizonyítja, hogy Bánságban az áldozatok többnyire ártatlanok voltak. Ha a szerencsésen megmenekült illetőnek lett volna bármilyen bűne, akkor 1945 nyarán bíróság elé állították volna...

A másik tanú, Krisztina Mihály, egyike volt azoknak, akiket a kivégzés helyére tereltek, hogy a halottakat elföldeljék. Visszaemlékezése szerint az előre kiásott gödör 4–5 méter hosszú volt, s keresztben elfért benne egy ember. Ő azt állítja, hogy Törökkanizsán két helyen van tömegsír. Az egyik, ahol ő is részt vett a hullák elföldelésében, a másik a vasútállomás mellett az ún. Magda tanya és a temetőcsősz közötti vasútárokban. Ez a hely igen elhanyagolt, gazzal benőtt terület. Szerinte ez a kisebbik tömegsír. Ide vitték azokat, akiket a Borjújárásban meggyilkoltak. Úgy véli, hogy itt 10–12 férfi van eltemetve. A másik, valamivel nagyobb tömegsír ugyancsak a Borjújárásban van. [11]

Egy másik, ugyancsak név nélküli nyilatkozó nagyapjának tragédiáját mesélte el, aki a háború éveiben bíró volt Józseffalván. Hat kivégzett nevét említette: Raffai Jakab, Gál János, Hajek István, Lévai István, Kocali János és Losonc János.

Matuska Márton könyvében közzétette a törökkanizsai végzést is Forrai Mihály holttá nyilvánításáról, amelyet Forrai Ilona zentai lakos kérésére hozott meg a bíróság R 190/1953. szám alatt. Ezt a példát is azért tartottuk fontosnak megemlíteni, mert egyike a legrészletesebb holttá nyilvánítási végzéseknek. Ebből a végzésből, amelyen Jankov Mišo községi bíró aláírása látható, egész pontosan megállapítható, hogy Forrai Mihályt 1944 október 18-án fegyveres kísérettel előállították, a józseffalvi községházára, később pedig ismeretlen helyre szállították, és azóta semmit sem hallottak felőle, s többé senki sem látta.

A végzéssel kapcsolatban még egy szempontra hívnánk fel a figyelmet. A törökkanizsai járásbíróság a holttá nyilvánítási eljárások során kerülte az olyan határozatok kimondását, hogy holttá nyilvánított háborús

bűnös, ugyanis tisztában voltak azzal, hogy a kivégzettek túlnyomó többsége teljesen ártatlan volt. [12]

Nem volt módunkban a törökkanizsai járásbíróság R-jelzésű leltári anyagát látni, de figyelmesen átnéztük a tartományi és a szövetségi hivatalos lapok számait, egészen a háborús évek végéig, és 23 törökkanizsai illetőségű személy bizonylatára vonatkozó közleményt találtunk meg. Ezekben csak azt tüntették fel, hogy az illető személyek 1944-ben eltűntek. Ők a következők:

1. – Vajszy József, született 1888. augusztus 16-án, apja András, anyja Milica. 1944 októberében eltűnt.
2. – Gajics Ferenc, született 1900. május 15-én, apja Gábor, anyja Kis Julianna. 1944-ben eltűnt.
3. – Jung Mátyás, született 1887. június 7-én, apja Mátyás, anyja Anna. 1944-ben eltűnt.
4. – Forrai Mihály, a rá vonatkozó bírósági végzést már közzeltük.
5. – Papp Kálmán, született 1908. április 20-án, apja Ferenc, anyja Ádám Mária. 1944-ben eltűnt.
6. – Tor János, született 1905. augusztus 19-én, apja József, anyja Anna. 1944-ben eltűnt.
7. – Kósa Ádám, született 1887. december 19-én, 1944-ben eltűnt.
8. – Lengyel Mihály, született 1903. július 12-én, eltűnt 1944-ben.
9. – Faragó Sándor, 1944-ben eltűnt.
10. – Jordán Ferenc Szanádról, 1944-ben eltűnt.
11. – Gál György szabó, született 1905. augusztus 7-én, 1944-ben eltűnt.
12. – Nagy József, született 1904. március 20-án, apja István. Eltűnt.
13. – Miklós Imre, született 1927. január elsején, apja István. Eltűnt 1944-ben
14. – Juhász Miklós, apja István, eltűnt.
15. – Kovács András, született 1889. november 29-én, apja István. Eltűnt 1944-ben.
16. – Stummf Károly, született 1904. április 24-én, apja Károly, eltűnt.
17. – Dvorák Ferenc, született 1920. november 15-én, apja Rudolf. 1944-ben eltűnt.
18. – Csipak József, született 1923-ban, apja Péter, eltűnt.
19. – Szorát György, eltűnt 1944-ben.

20. – Molnár József, született 1917. február 9–én, apja Márton, anyja Szabó Éva. 1944–ben eltűnt.
21. – Unger Klára, született 1905. december 15–én, apja Márkus, eltűnt.
22. – Hegedűs György, született Adán 1927–ben, apja György, 1944–ben eltűnt
23. – Hejb János, született Eleméren 1880. december 24–én, apja Jakab, anyja Katalin. Eltűnt 1944–ben.

A felsoroltakon kívül a Matuska Márton által megszólaltatott névtelen tanúk által megemlített nevek nem szerepelnek a megtalált iratokban. [13] Úgy vélem, hogy Törökkanizsán 1944 őszén mintegy 30 embert küldtek halálba.

KISOROSZ / Rusko Selo, Torontálország /

Az 1944–es megtorlások napjaiban 11 kisoroszi magyart végeztek ki. A kikindai járásbíróságon 1956–tól 1964–ig végezték a holtta nyilvánítást. A bejegyzések igen szűkszavúak, legtöbb helyen csak ennyi áll: 1944–ben eltűnt.

1. – Kis Imre, született 1877. február 25–én, apja Mihály, anyja Kovács Erzsébet. 1944–ben eltűnt.
2. – Csiszár János, született 1913. július 17–én, apja István, anyja Rozália. 1944–ben eltűnt.
3. – Csúszó István, született 1929. július 18–án, apja István, anyja Anna. 1944–ben eltűnt.
4. – Börcsök István, született 1901. augusztus 1–jén, apja Sándor. Eltűnt 1944–ben.
5. – Détári János, született 1917. június 6–án, apja János. 1944–ben eltűnt
6. – Volender Pál, született 1888. január 1–jén. 1944–ben eltűnt.
7. – Kazi Mihály, született 1883. április 30–án. Eltűnt.
8. – Patkoló Etel, született 1900. április 10–én, apja József. Eltűnt.
9. – Patkoló Erzsébet, született 1902. január 29–én, apja József. Eltűnt 1944–ben.
10. – Kovács Ferenc, született Mokrinban 1912. november 28–án. Eltűnt.

11. – Müller Mihály, született 1925. március 23-án, apja Miklós. Eltűnt 1944-ben. [14]

OROSZLÁMOS / Banatsko Arandelovo /

Ennek a kis bánsági községnek magyar lakosai szintén megszenvedték a felszabadulás utáni első napok szörnyűségeit. Matuska Márton könyvében is mindössze két oldalt szentelt az eseményeknek egy névtelenül nyilatkozó tanú által elmondottak alapján. A nyilatkozó azt állította, hogy a faluban 40 polgárt végeztek ki, főleg magyarokat, és ha ez a feltételezés megfelel a valóságnak, akkor megállapíthatjuk, hogy az oroszlámosi vérengzés egyike volt a legtömegesebbeknek a Bánság területén. A névtelen tanúvallomást adó személy édesapját végezték ki, aki közvetlenül a felszabadulás előtt Szegedre vitte a fiát, mert megkezdődött az új tanév. Akkor édesapja találkozott két hazatérő helybelivel, s hozzájuk csatlakozott, mivel volt tehergépkocsijuk. Hazáig sem jutott el, mert Oroszlámoshoz közeledve feltartóztatták őket, édesapját bekísérték a községházára, és a pincébe zárták. Már voltak ott többen, s őt is a legrafináltabb és legszörnyűbb módon megkínózták, mielőtt kivégezték volna.

Ha a bűnét keressük, nem találjuk, esetleg csak az lehetett a bűne, hogy hentesmester lévén a német megszállás éveiben átvette a beszolgáltatott élelmiszert. Gyermeke csak hét év múlva tért vissza Szegesről, miután befejezte tanulmányait. Sajnos ennyi év után még őt is zaklatták, és különböző módon üldözték. Ezért még ma sem mert teljes nevvel nyilatkozni. Más közelebbit Oroszlámosról nem tudott mondani, s neveket sem tudott felsorolni, csak annyit mondott még az esetről, hogy az oroszlámosi temetőben az egyik sírban négyen vannak eltemetve, a másikban ketten. A többi elhurcoltról annyit tudott, hogy Törökkanizsára vitték, és ott végezték ki őket. A kivégzettek között volt egy keresztúri leány és két keresztúri fiatalember, az egyik neve Konc András, a másik pedig Csanád vezetéknévű.

Oroszlámosról beszélve még fontosnak tartjuk megemlíteni, hogy mindazoknak, akiket börtönbe vittek, többségükben még annyi bűnük sem volt, mint a fent említett tanú édesapjának. Valójában a szerb lakosság bosszúja sem volt érezhető a községben, ezt az is bizonyítja, hogy a helybeli plébános és a pravoszláv pap – akit mindenki úgy hívott hogy Pop Se-

ver – térdre estek és úgy esdekeltek a kivégzők előtt, hogy az összeszedett embereket ne öljék meg, hanem várják meg, amíg rendes bíróság alakul, és az majd eldönti, hogy kinek mi a bűne, vagy hogy egyáltalán bűnös-e. Sajnos, az esdeklés semmit sem segített, egyszerűen félrelökték őket. [15]

A törökkanizsai járásbíróság iratait, továbbá a szövetségi hivatalos lapokat áttanulmányozva sok eredményre nem jutottam, mert a kivégzetteknek csak egy részét nyilvánították holtá. Nyolc oroszlámosi és négy keresztúri személyről találtam adatokat:

1. – Pálkás József, született Oroszlámoson 1922-ben, apja Pál. 1944-ben eltűnt.
2. – Kenderesi Géza, született Oroszlámoson. 1944-ben eltűnt.
3. – Bárdi Albert, született Oroszlámoson 1915. november 2-án, apja Albert, anyja Kis Terézia. 1944-ben eltűnt.
4. – Lantos Antal, született Ókeresztúron 1902. június 4-én, apja János. Eltűnt 1944-ben.
5. – Kálmán Imre, született Ókeresztúron 1915-ben, apja Imre. Eltűnt.
6. – Kardos József, született Ókeresztúron. 1944-ben eltűnt.
7. – Lantos János, született Ókeresztúron, 1902. június 18-án, apja Sándor. Eltűnt 1944-ben.
8. – Varga Lajos, született Oroszlámoson, 1907. június 19-én, apja János. Eltűnt 1944-ben.
9. – Csúcs János, született Oroszlámoson 1909. február 15-én. Eltűnt 1944 novemberében.
10. – Görög István Oroszlámosról. Eltűnt 1944-ben.
11. – Tidi Sándor, született Oroszlámoson 1902-ben. Eltűnt 1944-ben.
12. – Peckó Mihály, született Oroszlámoson, 1895. augusztus 31-én, apja János. 1944-ben eltűnt.

ÓKERESZTÚR / Krstur /

Összesen 12 ókeresztúri magyar adatait találtam meg a tartományi és szövetségi hivatalos lapokban. A törökkanizsai járásbírószágon 1952-től 1966-ig végezték a holtá nyilvánítást. A bejegyzések itt is igen szűkszávúak. Az áldozatokról senki sem adott bővebb felvilágosítást. (Négy keresztúri áldozatot feltűntettünk az oroszlámosi áldozatok között.)

1. – Dobraka András, született 1909. november 20-án, anyja Julianna. Eltűnt 1944-ben.
2. – Börcsök Éva, született 1884. szeptember 8-án, leánykori neve Forró. Eltűnt 1944 őszén.
3. – Lánc Mihály, született 1906. november 16-án, apja Imre, anyja Szabó Viktória. 1944-ben eltűnt.
4. – Magyar Erzsébet, született 1902. augusztus 10-én. Eltűnt.
5. – Kuhajda György, született 1892. április 19-én. Eltűnt 1944-ben.
6. – Tóth György, született 1896. január 14-én. Eltűnt 1946-ban.
7. – Sóti István, született 1893. december 10-én, apja István. Eltűnt 1944-ben.
8. – Kovács András, született Kanizsamonostoron (Ban. Monoštar) 1886-ban. Eltűnt. [17]

PADÉ / Padej /

A padéi tragikus eseményekről kutatásom során sajnos én sem tudtam meg sokkal többet, mint Matuska Márton. Kizárólag a Kristály Klára tanítónő nyilatkozata alapján megállapított esetek vannak birtokomban. Ő főleg édesapjáról, Kristály István helybeli iskolaigazgatóról és íróról illetve tragikus sorsáról beszélt. [18]

Kristály István a német megszállás éveiben nem a legjobb viszonyban volt a német hatóságokkal. Becsületesen és lelkiismeretesen végezte munkáját és a község kultúréletének fő mozgatója volt.

Az oroszok 1944. október 7-én jöttek be Padéra, azonnal minden munkaképes férfit a Tiszához teréltek pontonhidat építeni. Kristály István is idejárt egy hétig. Közben az OZNA folytatta a nyomozást és hamarosan egy csoport embert elhurcolt. [19]

Egy éjjel Kristály Istvánt is elvitték. Akkor kb. 15 magyar ember tűnt el Padéról. Köztük Heib János tanítóember és Virág György hentes is. Kristály Klára megemlíti még Táborosi István földművest, akit jóval később, 1945 január elején vitték el. Hozzá tartozóik a letartóztatottakhoz egy hétig vihetek élelmet, utána azonban a lefogottaknak nyomuk veszett. Valószínűleg a kikindai Nagygyűjtőtáborba vitték őket. Előzőleg azonban egy helyi bizottság tárgyalta arról, hogy mi legyen a letartóztatottak sorsa. Ennek a bizottságnak magyar kommunista tagjai is voltak. Ezt

Medve József, egy Padén élő, még az 1918-as időkből magát kommunistának valló polgár mesélte Kristály Klárának. A bizottság tagja volt még Nikola Tordi juhász – később megőrült, egy Veselin Budar nevezetű problematikus jellemű egyén, Csákány Antal, és egy Csillag nevezetű polgár. Amikor hosszas vita után végül is dönten kellett, hogy mi legyen a letartóztatottak sorsa, Medve József azt javasolta, hogy nem kell őket Kikindára vinni, hanem ki kell őket engedni, mert ártatlanok! Medve főleg Kristály Istvánt vette védelmébe. A bizottság egyes tagjai azonban ráripakodtak: “Ha azt akarod hogy őt elengedjük, akkor te is mehetsz vele Kikindára!” A bizottság többi magyar tagját már nem is engedték szóhoz jutni. A csoportot azután fegyveresek Kikindára kísérték, de egyes tanúk szerint oda soha sem érkeztek meg, mert útközben, a várostól kissé távolabb, a vasútállomás közelében kivégezték őket.

Átnézve a tartományi és a szövetségi hivatalos lapokat, amelyek rendszeresen közölték a holtta nyilvánítási bírósági adatokat, megállapítottam, hogy a tanú által említett elítéltek közül, a törökkanizsai községi bíróság csak Kristály Istvánt nyilvánította holtta. Adatait a szövetségi hivatalos lap 1963. március 25-ei számában a második oldalon az eltűntek névsorában találtam meg. A közölt adatok szerint Kristály István 1890. december 22-én született Padén, apja neve János, anyja Nagy Erzsébet, eltűnt 1944-ben.

A kikindai községi bíróság 1957 illetve 1959-ben holtta nyilvánította még a következő padéiakat:

- Kónya János, született 1924. június 25-én, apja Mátyás, anyja Ilona. 1944-ben eltűnt.
 - Kis Pál, született 1919. január 9-én, apja István, eltűnt 1944-ben.
- [20]

NAGYKIKINDA / Kikinda /

A német uralom alól 1944. október 6-án szabadult fel Kikinda, és már a következő napokban megkezdődött a németek és a magyarok letartóztatása. A kikindai gyűjtőtábor volt az egyik legnagyobb a Bánságban. Nem csak a város polgárai voltak a gyűjtőtábor lakói, hanem ide terelték a környező falvak gyanús polgárait is.

Arról nincs pontos kimutatásunk, hogy a gyűjtőtáborban hányan haltak meg, illetve hogy hány embert végeztek ki. Még 1951-ben megkezdődött és egészen 1975-ig tartott az eltűntek holtta nyilvánítása a kikindai községi törvényszéken. Az adatok később megjelentek a tartományi és a szövetségi hivatalos lapokban. A kimutatás szerint a kikindai községi törvényszék 46 végzést hozott azokról, akiket holtta nyilvánítottak.

Helységek szerint:

Kikindáról	16
Tószegről (Novi Kozarci)	3
Szajából (Sajan)	8
Nákófalváról (Nakovo)	1
Csernyéről (Nova Crnja)	1
Töröktopolyáról (Banatska Topola)	1
Szenhubertből (Banatsko Veliko Selo)	1
Karlováról (Novo Miloševo)	4
Bocsárról (Bočar)	1
Hódegyházáról (Jazovo)	3
Basahídról (Bašaid)	1
Tiszaszentmiklósról (Ostojićevo)	1
Tordáról	1
Bikácsról (Bikač)	1
Mokrinból	2
Adáról	1

Most pedig térjünk át a felsorolásra, kik voltak az áldozatok:

1. – Suba János, született Kikindán 1908. szeptember 30-án, apja János. 1944. október 30-án elment hazulról, és azóta többet nem látták.
2. – Máler József, született Kikindán 1901. augusztus 20-án, apja József, anyja Najror Anna. Még október 12-én elment hazulról, azóta nem látták.
3. – Vastag András, született Jázován, apja Pál. 1944-ben eltűnt.
4. – Hallai Mihály, született Kikindán 1900. szeptember 19-én, apja József, anyja Barát Ágnes. 1944-ben eltűnt.

5. – Kovács János, született Szajánban 1886. június 4-én. 1944-ben eltűnt.
6. – Pajerle Antal, született Tószegen (Novi Kozarci) 1895. március 13-án, apja János, anyja Becker Krisztina. Eltűnt 1944-ben.
7. – Verseny Péter, született Tószegen (Novi Kozarci) 1895. április 19-én, apja János, anyja Hering Mária. 1944-ben eltűnt.
8. – Oberding János, született Kikindán 1897. június 18-án, apja Lajos. 1945-ben eltűnt.
9. – Marks Mihály született Nákófalván (Nakovo) 1906. június 14-én, apja Péter, anyja Vas Erzsébet. 1944-ben eltűnt.
10. – Kis József, született Csernyén 1920. március 28-án, apja József, anyja Mészáros Julianna. 1944-ben eltűnt.
11. – Seidl Mihály, született Töröktopolyán (Ban. Topola) 1895. augusztus 24-én, apja Kristóf, anyja Erzsébet. 1944-ben eltűnt.
12. – Raffa József, született Szenthubertban (Ban. Veliko Selo) apja Pál, anyja Német Ágnes. A felszabadulás után a partizánok elvezették és azóta eltűnt.
13. – Hemm Mihály, született Kikindán 1894. március 31-én, apja István, anyja Hermina. 1944-ben eltűnt.
14. – Blanus György, született Szajánban 1897-ben. 1944-ben eltűnt.
15. – Tóth Ferenc, született Szajánban 1910. december 29-én, apja Ferenc, anyja Kósa Viktória. 1944-ben eltűnt.
16. – Lajos Miklós, született Tószegen (N. Kozarci) 1911. november 2-án, apja János, anyja Móre Terézia. Eltűnt 1945-ben.
17. – Nagy Lajos, született Kikindán 1892. augusztus 4-én, apja Péter, anyja Petei Mária. 1944-ben eltűnt.
18. – Baranyi Béla, született Karlován 1885. március 31-én. Apja Jakab, anyja Mészáros Anna. 1944-ben eltűnt.
19. – Csolák Mihály Karlóvai. 1944-ben eltűnt.
20. – Máriás András született Karlován (Novo Miloševo) 1893. november 18-án, apja András, anyja Viktória. 1944-ben eltűnt.
21. – Ördög Tamás, született Bocsáron (Bočar) 1923. június 13-án, apja Mihály, anyja Etel. 1944-ben eltűnt.
22. – Détári István, született Kikindán 1924. augusztus 20-án, apja János. 1944-ben eltűnt.
23. – Márton István, született Kikindán 1926. augusztus 10-én, apja Mátyás. 1944-ben eltűnt.

24. – Tóth Csala András, született Karlován (Novo Miloševo) 1922. január 1-jén, apja Péter. 1944-ben eltűnt.
25. – Krizsán András, született Szajánban (Sajan) 1887. július 31-én, apja Pál. Eltűnt 1944-ben.
26. – Lehócki József, született Adán 1885. március 16-án. Eltűnt 1944-ben Kikindán.
27. – Kis István, született Hódegyházán (Jazovo) 1925. május 10-én, apja István. 1944-ben eltűnt.
28. – Kis János, született Hódegyházán (Jazovo) 1928. március 28-án, apja István. Eltűnt 1944-ben.
29. – Gájer János, született Basahidon (Bašaid) 1925. január 4-én, apja János. Eltűnt 1944-ben.
30. – Tóth János, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo) 1883. január 2-án, apja András. Eltűnt 1944-ben.
31. – Marsall szül. Lung Margit, született 1895. március 19-én Kikindán, apja Mátyás. 1944-ben eltűnt.
32. – Zakár Ferenc, született Tordán 1925. március 3-án, apja Ferenc. 1944-ben eltűnt.
33. – Kalbert József, született Kikindán 1894-ben, apja Péter. 1944-ben eltűnt.
34. – Török György, született Bikácson (Bikač) 1910. szeptember 8-án, apja Sándor. Eltűnt 1944-ben.
35. – Gál István, született Kikindán 1898. október 18-án, apja János. 1944-ben eltűnt.
36. – Ballangó György, született Szajánban, apja András, anyja Erzsébet. 1944-ben eltűnt.
37. – Gebhard József, született Kikindán, 1914. július 12-én, apja Antal. 1944-ben eltűnt.
38. – Lábodi Ferenc, született Kikindán 1910. december 22-én, apja Pál. Eltűnt 1944-ben.
39. – Béra András, született Szajánban (Sajan) 1886-ban, apja István. 1944-ben eltűnt.
40. – Kósa Imre, született Szajánban (Sajan) 1866-ban, apja András. Eltűnt 1944-ben.
41. – Varga Sándor, született Szajánban (Sajan) 1923. február 24-én, apja Sándor. Eltűnt 1944-ben.

42. – Lázár János, született Tószegen (N. Kozarci), apja János. Eltűnt 1944-ben.
43. – Vojter János, született Mokrinban. Eltűnt 1944-ben.
44. – Vojter Klára, született Mokrinban. Eltűnt 1944-ben.
45. – Gera Ferenc, született Kikindán, apja Antal. Eltűnt 1944-ben.
46. – Osztó János, született Kikindán, apja János. Eltűnt 1944-ben. [21]

A TÖBBI ÉSZAK – BÁNSÁGI HELYSÉG

Az eddigi táblázatokból látható, hogy Észak-Bánság egy helységében sem maradt el magyarok elleni hajsza, a bosszú, noha – mint néhány példán bemutattuk – a bosszúnak nem volt semmilyen alapja. Több faluban közrejátszott a rablási szándék, mint ami a vérengzőket ösztönözte.

Az eltűnteket a törökkanizsai községi bíróság 1952-től egészen 1970-ig nyilvánította holtta.

Helységek szerint a következő bejegyzések voltak:

Magyarmajdány ; Majdány (Majdan)	3
Szanád (Sanad)	4
Hódegyháza ; Jázova (Jazovo)	7
Feketető (Crna Bara)	3
Tiszaszentmiklós (Ostjićevo)	5
Egyházaskér ; Verbica (Vrbica)	2
Gyála (Dala)	2
Rábé (Rabe)	1

Most pedig lássuk névszerint a 27 áldozat adatait:

1. – Gábor István, született Majdányban (Majdan) 1921. december 25-én, apja Ádám, anyja Klára. 1944-ben eltűnt.
2. – Tóth Mihály, született Verbicán (Vrbica) 1922. szeptember 22-én, apja Antal. 1944-ben eltűnt.
3. – Stekler János, született Szanádon (Sanad). Eltűnt 1944-ben.
4. – Ernest Antal, született 1880. március 27-én Szanádon (Sanad). Eltűnt 1944-ben.

5. – Flóman Ferenc Szanádról (Sanad). Eltűnt 1944-ben.
6. – Lapai Sándor, született Jázován (Jazovo). Eltűnt 1944-ben.
7. – Gyömbér András, született Jázován (Jazovo) 1889. október 1-jén. Apja Ádám, anyja Borbála. Eltűnt 1944-ben.
8. – Riter Antal, született Feketetón (Crna Bara) 1909. augusztus 16-án. Eltűnt 1944. október 20-án.
9. – Kandl Kálmán, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo) 1906. május 11-én. Eltűnt 1945-ben.
10. – Tóth Mátyás, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo) 1926. január 10-én. Eltűnt 1944-ben.
11. – Ónodi Antal, született Szanádon (Sanad) 1903. május 17-én, apja István. Eltűnt 1944-ben.
12. – Hubert Flórián, született Feketetón (Crna Bara) 1901. április 16-án, apja Miklós. Eltűnt 1944-ben.
13. – Bicok István, született Jázován (Jazovo), 1900. február 16-án, apja Mihály. Eltűnt 1944-ben.
14. – Nedjela Orbán, született Gyálán (Đala) 1912. május 22-én. Eltűnt 1944-ben.
15. – Pálfi István, született Gyálán (Đala) 1920. november 11-én, apja István. Eltűnt 1944-ben.
16. – Kardos Kálmán, született Feketetón (Crna Bara) 1892. október 5-én, apja József. Eltűnt 1944-ben.
17. – Fülöp Imre, született Majdányban (Majdan) 1896. október 27-én, apja György. Eltűnt 1944-ben.
18. – Blaskó József, született Jázován (Jazovo), 1911. március 30-án, apja Mihály. Eltűnt 1944-ben.
19. – Neskula József, született Jázován (Jazovo) 1898. július 17-én, apja Antal. Eltűnt 1944-ben.
20. – Bicok Ferenc, született Jázován (Jazovo) 1913. szeptember 2-án, apja Mátyás. Eltűnt 1944-ben.
21. – Gombos Pál, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo) 1901. október 18-án, apja Péter. Eltűnt 1944-ben.
22. – Kecskés Gyula, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo). Eltűnt 1944-ben.
23. – Soltész József, született Rábé (Rabe) községben. Eltűnt 1944-ben.
24. – Déri András, született Tiszaszentmiklóson (Ostojićevo), apja Péter. Eltűnt 1944-ben.

25. – Jaksa Péter, született Jázován (Jazovo) 1917. május 29–én. Eltűnt 1944–ben, a háború forгатagában.
26. – Gere Imre Verbicáról (Vrbica). Eltűnt 1944–ben.
27. – Buják József Verbicáról (Vrbica). Eltűnt 1944–ben. [22]

